

rigeligt, som Helhed taget meget rigeligere end før Krigen, og ogsaa Formuerne er jo, taget som Helhed, undergaaet en meget væsentlig Forøgelse. Endvidere er det jo saadan, at disse forøgede Indtægter og Formuer ikke blot er fremkommet under Krigen, men faktisk som en Følge af Krigen. Det er derfor saa meget naturligere og rimeligere, at de ogsaa kommer til at bære en væsentlig Del af de store Byrder, som Krigssituationen har paaført os.

Vort Parti kan paa den anden Side ogsaa billige, at den højtærede Minister ikke har holdt sig alene til de direkte Skatteklinder. En alt for ensidig Udnyttelse af disse vilde temmelig sikkert faa uheldige Følger i flere Henseender. Den vilde af mange føles som ubillig og uretfærdig, og det kunde maaske bidrage til at svække Energien og Handlekraften hos adskillige og forringe Lysten til Kapitalopsamling, hvilket ikke blot vilde være meget beklageligt og uheldigt for de vedkommende selv, men ogsaa meget uheldigt for Samfundet i dets Helhed. Vi finder det derfor rigtigt, at den højtærede Minister ogsaa gaar til at foreslaa en Forhøjelse af den indirekte Beskatning, særlig da det er paa Artikler som Vin, dyrere Ølsorter, Cigarer og Cigaretter samt Smykker, Artikler, som jo i større eller mindre Grad maa henregnes til Luksusartikler. Særlig Skatten paa den sidstnævnte Artikel er jo en ren og skær Luksusskat, og de andre, jeg nævnedes, har ogsaa i større eller mindre Grad Karakteren af at være det. Det har unægtelig interesseret mig at se, at den højtærede Finansminister nu er gaaet til at foreslaa Luksusskatter, thi jeg mindes fra vor Drøftelse af dette Spørgsmaal i Foraaret, at det den Gang for den højtærede Finansminister stod som noget i Retning af Demagogi at tale om Luksusskatter. Den højtærede Finansminister har nu skiftet Syn paa dette Spørgsmaal. Man siger jo, at Nød lærer nøgen Kone at spinde. Nøden har nu lært den højtærede Finansminister at stille sig i et andet Forhold til Luksusbeskatningen, og det glæder jeg mig over.

Ligeledes glæder jeg mig over, at den højtærede Finansminister, eller Ministeriet skal man vel sige, nu vil synge med paa det „stadige Omkvæd“, som den højtærede Finansminister i Foraaret betegnede Kravet om Statsbanetaksternes Forhøjelse. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den stadige Nynnen paa disse Melodier ikke har været helt spildt eller helt uden Indflydelse paa, at vi nu staar med de Skattelovforslag, vi

har liggende for os. Endskønt man ikke kan sige, at det har taget lang Tid for den højtærede Minister at omvende sig, vilde jeg dog for mit Vedkommende have ønsket, at Omvendelsen var foregaaet endnu meget hurtigere, ja, at den var foregaaet, endogsaa før vi havde den omtalte Forhandling i Foraaret. Det vilde have været i høj Grad til Gavn for Statskassen. Vi faar ikke for mange Penge, vi kunde godt have haft nødig at faa disse forøgede Indtægter paa Luksusartikler noget før. Jeg skal imidlertid ikke nu opholde mig videre ved disse Forhold. Jeg vil ikke forstyrre den i Øjeblikket herskende Enighed ved Fordybelse i Fortidens Stridigheder, det finder jeg upraktisk. Men da jeg meget vilde have ønsket, at den højtærede Minister var kommet med disse Lovforslag om indirekte Skatter meget før, kan jeg selvfølgelig ikke være med til at bebrejde ham, at han ikke har opsat det endnu længere, opsat det til næste Samling. Tværtimod, jeg finder, det var paa høje Tid, han kom med dem, jeg glæder mig over, at han ikke har opsat det længere, og jeg vil være med til at arbejde paa en saa hurtig og velvillig Behandling af dem som muligt. Jeg vil for mit Vedkommende haabe og ønske, at vi kan faa dem gennemført allerede i denne Samling. Om det lader sig gøre, derom tør jeg intet udtale. Tiden er jo kort. Men jeg vil gerne ved Omtalen af dette Forhold tilføje, at jeg tror, det er en ret almindelig Opfattelse, at indirekte Skatter helst skal gennemføres med et „Snubtag“, om jeg saa maa sige, at de helst skal gennemføres hurtigt. I alt Fald, dersom der ikke er truffet Foranstaltninger mod, at alt for store Partier af de Artikler, der er Tale om at beskattes, unddrager sig Skatten, maa Behandlingen være meget hurtig, og selv om der, som i dette Tilfælde, er, hvad jeg billiger, truffet Foranstaltninger mod, at større Partier unddrager sig den forhøjede Skat, tror jeg, det er rigtigt, at Forhandlingen tilendebringes ret hurtigt, særlig af Hensyn til de mange handlende, for hvem denne Mellemtilstand er yderst generende og ubehagelig. Jeg synes ogsaa, jeg ikke saa sjældent af Meddelelser i Bladene om Forhandlinger fra Udlandets Rigsdage har set, at man dér har gennemført Lovforslag om store indirekte Skatter endnu meget hurtigere, end der her kan blive Tale om, og jeg tror, at man i al Almindelighed maa erkende, at dette Princip er rigtigt. Derimod maa jeg erkende, at det ikke paa